

AVVA ZOSIMA

CÂND EŞTI NEDREPTĂȚIT

СИСТЕМЫ СОВОЛЧЕ

EDITURA EGUMENITA
2015

Respect pentru oameni și cărți

zisă Zosima ca despre un deschel
cine să îl salveze.
Sfântul Zosima (Sf. Iosif) a răstăinu
secoules-V-N. A înțelești și în menajăriile săi că nu
învață Sfântului Gherasim de la Iordani să îl părăse
Altul este savă Zosima (dec. VII) care a
deschepere și a îndoit-o pe Cuviosas Măris
Egipteanca. Aceasta nu-a scris niciunc
în valoare publică, căre se sărbătoare în colecția
Măris (vol. 28) ca titlu "Cădește!", sunt totu
totodată și liniile de salvare.

Din schiile lui sărac să fie folosit în opere
ceasă, be ca să le-sim întrumurit cănd să
neapărată, deosebitele să se poafice jumătate
celor care, în ipsa bucurie, nu să sănă
înțeleagă. În următorul fragment, de la
Când egiptul sănătoșe, totu

Când egiptul sănătoșe, totu
077-00-777-8

SCĂNDALUL ZOSIMA

Motto: Fericitul Zosima a început să
învețe după ce întâi și-a pecetluit
gura cu semnul Sfintei Cruci.

Omul lui Dumnezeu înaintând
și sporind în cele duhovnicești
pe toate le consideră gunoaie, chiar
dacă toată lumea ar fi a lui. Și nu-l
vatămă avându-le, deoarece, cum
spun, nu este alipit de cele pe care le
are.

Ne povestea nouă ucenicul avvei
Zosima zicând:

Odată, sezând cu părintele meu
Zosima și vorbind cuvinte folosite

de suflet, l-am întrebat: „Cum trebuie să alunge cineva iuțimea de la sine?”. Iar starețul, deschizându-și gura sa, a început a grăi aşa: „Începutul tinerii iuțimii este acesta: Să nu grăiești nicidcum când cineva te-ar scârbi pe tine, sau te-ar ocărî”. Că, întrebat fiind avva Moise dacă s-a tulburat când l-au ocărât zicându-i: „Pentru ce intră negrul acesta printre noi?”, a răspuns „M-am tulburat, dar n-am grăit”. Iar când l-a ocărât a doua oară, nu numai că nu s-a tulburat, ci și el se ocăra pe sine însuși zicând: „Negrul cu trupul, bine ți-au făcut! Nefiind om, de ce umbli printre oameni?“.

Noi însă, până la bătrânețe nu putem învăța și face nici măcar lucrul celor noi începători, din pricina multei

noastre nebăgări în seamă, și gândim că nu este cu puțină să facem cele poruncite de Dumnezeu. Căci asta, a nu grăi cineva când este tulburat, este a noilor începători, iar nu a celor desăvârșiți. Iar a celor mari este a nu se tulbura cătuși de puțin, după cum zice Prorocul David: „Gata am fost și nu m-am tulburat” (*Psalmii 118, 60*).

Noi nu vrem să punem început în asta, nici să arătăm sau să căutăm voința noastră cea bună, ca să atragem darul lui Dumnezeu spre ajutorul nostru. Și deși ni se pare că arătăm lui Dumnezeu buna noastră voință, dar este netrebnică și de nimic și nevrednică a lua ceva de la Dumnezeu. Căci toate ale noastre sunt la seceriș aşa cum au fost la

semănat, adică câtă bunăvoiță aduce cineva, atâtă dar primește. Și precum plugarul seamănă puțină sămânță, dar, dacă binevoiește Dumnezeu întru ostenelile lui, adună mult rod, în acest fel, dacă va binevoi Dumnezeu față de buna noastră voință, le vom putea face pe toate la vreme, fără durere, fără osteneală, ci cu odihnă; și din toate lucrurile putem câștiga dobândă.

A ne ruga cu silă și a răbda ne aduc adeseori rugăciunea cea cu odihnă. Dar a ne ruga cu silă este din bună voință, iar a ne ruga cu odihnă este din darul lui Dumnezeu. Și acest lucru se poate vedea în toate meșteșugurile.

Vine cineva să învețe un meșteșug. La început se ostenește,

strică materialul și de multe ori îl aruncă, dar nu lasă lucrul, ci iar îl începe. Și deși de multe ori îl strică, dar nu încetează lucrând, arătându-i meșterului lui buna sa voință. Iar dacă s-ar fi supărat de ceva și ar fi fugit nu poate învăța acel meșteșug. Dar dacă va răbda, ostenindu-se și lucrând, nu va fugi, deși va fi certat și îndreptat de multe ori, cu ajutorul lui Dumnezeu se obișnuiește și pe toate le face fără osteneală și cu odihnă.

Așa și în cele duhovnicești. Dacă cineva vrea să facă fapta bună, să nu credă cu mintea să că o va lucra îndată, căci este cu neputință, ci să înceapă. Și cu toate că la început o va strâmba de multe ori, să n-o lase lenevindu-se, că așa nu va isprăvi nimic, ci să înceapă

iarăși; precum face și cel ce vrea să învețe vreun meșteșug. Și dacă va răbda de multe ori și nu se va lenevi, atunci și Dumnezeu va privi la voința lui cea bună și la osteneala sa și-i va da lui să facă totul fără silă, precum am spus. Și totul stă în asta: Când va cădea să nu se împuțineze cu sufletul, ci să înceapă iarăși. Pentru că aşa a zis și avva Moise.

Astfel este lucrarea celor ce voiesc să câștige fapta bună. Toată fapta bună are nevoie de osteneală și de vreme multă. A vrea și a iubi ostenelile stă în voința noastră, însă avem trebuință și de ajutorul lui Dumnezeu. Căci dacă Dumnezeu nu ar ajuta voința noastră cea bună, ne-am osteni în zadar. La fel și cu lucrătorul de pământ, care

lucrează țarina sa și o seamănă. Dacă Dumnezeu nu va da ploaie peste semănătura lui, în zadar este toată osteneala sa.

Așa și rugăciunea și osteneala noastră au trebuință de ajutorul lui Dumnezeu, pe care-l atragem, spre folosul nostru. Iar dacă ne vom lenevi de la rugăciune, sau ne vom supăra dându-ne în lături (de la osteneală), cum va privi Dumnezeu spre lucrarea noastră, devreme ce nu aducem nimic cu osteneală, pentru care nici nu vom lua ceva? Căci Dumnezeu privește la voința noastră cea bună și, pe măsura ei, ne dăruiește și darurile.

Oare, avva Moise n-a fost mai înainte vătaf de tâlhari? Oare, n-a făcut multe răutăți, încât a fost și